

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: רגשטרייך	שם פרטי: סופיקה
--------------------	-----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: פוניה		בלועזית Fona	
שם פרטי איתו נולדתי: סופיקה		בלועזית Sofica	
שנת לידה: 5/11/1928		מין: נקבה	
עיר לידה: יאש		בלועזית Yash	
ארץ לידה: רומניה			
שם פרטי ושם משפחה של האב: מוריס		שם פרטי ושם נעורים של האם: רבקה רוזנברג	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: יאש		בלועזית Yash	
ארץ המגורים: רומניה			
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	
חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)			
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)			
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור:	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין מתי עד מתי		שנת עליה: 1948	
		במידה ועלית באניה, ציין את שמה מטולה	

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה

הו לי ארבע אחיות ואח אחד, סך הכל היינו שישה ילדים. גרנו בשכירות ברחוב ואסלי לופו. לאבא הייתה מאפייה בינונית בגודלה ואמא הייתה בבית עם הילדים. אני למדתי בבית הספר העממי עד כיתה ד' ואחר כך היהודים נאלצו לפתוח תיכון המשך משלהם. ביאש היו המון יהודים, אך גרנו בסביבה מעורבת. היו לי חברות יהודיות ונוצריות. החיים היו שקטים ויפים. אני זוכרת מוטו שליווה אותנו לימדה אותנו אמי, והוא אומר שאף פעם אסור לשקר. בחגים היינו מקבלים חליפות חדשות והולכים לבית הכנסת. אני זוכרת את הבגדים המיוחדים של ההורים והאווירה החגיגית. היה לי קשר טוב עם אבי ושוחחנו המון. אבי סיפר לי שכאשר הוא התחתן עם אמי, נשאר שם המשפחה של ההורים שלו ולכן בתעודת הזהות שלו הופיע מנדלוביץ פוניה.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

ב-29.5.1941 כנסו הגרמנים לעיירה ולקחו את אבי ואחי לתחנת המשטרה בעיירה. שם הרגו מעט אנשים וברחובות הרגו הרבה אנשים. אני הלכתי עם השכנה מאריה לראות מה קורה עם אבי ואחי. הרחובות היו שוממים ולפעמים ראיתי גברים הולכים עם ידיים מורמות. הגענו לתחנת המשטרה ושם היו שומרים שלא אפשרו לנו להיכנס. ברחובות הסמוכים ראינו אנשים מוטלים מתים בכל העיר. אמא גילתה שהלכתי עם השכנה והיא כעסה עליה מאוד. לקחו חודשם ארוכים עד שגילינו שאבא מת ברכבת המשא ונקבר בדרך. מה עלה בגורלו שלאחי איש לא יודע עד היום. אני נשארת בבית עם אמא והאחיות. המשיכו כמעט כרגיל ורק עם מחסור באוכל. היינו צריכים ללכת עם הטלאי הצהוב על בגדינו כדי שיוכלו לזהות שאנחנו יהודים. תוך כדי המלחמה המשכתי ללמוד בבית הספר היהודי.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

אמי נפטרה, אחותי התחתנה, ונשארו אני סבינה וראלי. עברנו דירה לרחוב קלנלגה מס' 5 ליד המאפייה שאחותי עבדה בה. אני עבדתי כקופאית בבית מרקחת למשך שנה ולאחר מכן החלטתי לעלות ארצה. שמעתי שמתארגנת קבוצה לארץ ישראל והצטרפתי לקבוצה. נסענו ברכבת לטרנסילבניה דרך בוקרשט ושם התארגנו לקבוצה לחצות את הכבול. הלכנו בלילה הראשון 2.5 ק"מ בגשם. הגענו להונגריה לעיר קטנה והצטרפנו ליהודים שנסעו ברכב לדברצן, שם שהינו שבועיים ולאחר מכן קיבלנו כרטיסים לבודפשט. הלכתי עם חברה וזוג נחמד וילד שהתלווה אלינו. ירדנו מהרכבת ואדום ברקו דיבר עם נהג מונית שירח אותנו לקהילה היהודית. הגענו לבית ספר ששם חיכו יהודים להסעה מבוגה לפסטה. בפסטה היו המון יהודים. הגענו למשרד שרשם אותנו לעלייה והמתנו שלושה שבועות ואחר כך נסענו לליניץ שם שהינו חודשיים. אחר כך הגענו לווינה ושם שהינו עוד מספר חודשים. ערב אחד בחור הציע לנו להצטרף אליו לזלצבורג, ושם הצטרפתי לקבוצה של בית"ר. קיבלנו דרכון ולאחר כמה חודשים נסענו 15 איש לגרמניה ושם חיכו לנו מוניות עם דרכון גרמני של בנות שנסעו לאמריקה.

נא ספרי/ על חיךך בארץ

ישר מהאונייה נלקחנו אני וכל הצעירים לבית ליד לרישום ומשם לתל השומר לאימונים. לאחר מכן העבירו אותי ואת חברתי שעלתה איתי לנתניה. בנתניה היה בית הבראה לחיילים פצועים. קיבלתי שם תפקיד בשק"ם. שם הכרתי את בעלי וחודש אחרי השחרור התחתנתי וגרנו בסרונה- מושב קטן. בעלי עבד בשדות עם טרקטור ואני עבדתי עם עופות. אחרי שנה עברנו לחיפה לגור עם ההורים שלי בדירת חדר. שם ילדתי את בני הראשון משה, על שם האב. אחרי 6 חודשים קיבלתי משהב"ט חדר בכרמיאל, מבנה שהיה שייך בעבר לחיל האוויר. שם גרנו עם עוד 60 משפחות. היה ביקוש רב לרכוש דיה ברמת שאול באלף לירות, כסף שלא היה ברשותנו. דודתי שלחה את בעלי לאח של אמא שלי לתרשיחא והוא הביא לנו את הכסף. בזמן הזה נולדה ביתנו רחל ושם גרתי עד שנפטר בני ובעלי ולכן עברתי לגור ליד בתי. אחיותי עלו ארצה אחת אחרי השנייה 18 שנה אחריי.

ראיון: הלל אתל

מוצא עילית, אוקטובר 2011